

Zevende-dag Adventisten geloven...

God schenkt aan alle leden van Zijn kerk-van-alle-eeuwen geestelijke gaven, die ieder lid dient te gebruiken, in een liefdevolle dienst voor het algemeen welzijn van de gemeente en de mensheid.

De gaven worden gegeven door middel van de Heilige Geest, Die een ieder in het bijzonder toebedeelt, gelijk Hij wil. De gaven verschaffen alle bekwaamheden en ambten, die de gemeente nodig heeft, om de haar van God gegeven taak te vervullen. Volgens de Heilige Schrift omvatten deze gaven o.a. bedieningen van geloof, profetie, genezing, verkondiging, onderwijs, bestuur, verzoening, medegevoel, zelfopofferend dienstbetoon en liefde, om de mensen te helpen en te bemoedigen. Sommige leden worden door God geroepen en door de Geest begunstigd, voor ambten zoals herder, evangelist of leraar en worden als zodanig door de gemeente erkend. Zij zijn nodig om de leden toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van de gemeente tot geestelijke rijpheid en om de eenheid van het geloof en de kennis van God te bevorderen. Wanneer leden als trouwe rentmeesters deze geestelijke gaven van Gods veelkleurige genade gebruiken, wordt de gemeente beschermd tegen de vernietigende invloed van valse leer. Zij groeit dan met een groei die van God is en wordt opgebouwd in geloof en liefde.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 16

Hoofdstuk 16 GEESTELIJKE GAVEN EN BEDIENINGEN

De woorden die Jezus sprak voordat Hij opgenomen werd in de hemel veranderden de geschiedenis. *'Gaat heen in de gehele wereld'* beval Hij de discipelen *'predikt het Evangelie aan alle creaturen'* (Markus 16: 15).

Aan de gehele wereld? Aan alle creaturen? De discipelen moeten dit als een onmogelijke taak hebben beschouwd. Christus, Die hun hulpeloosheid voelde, instrueerde hen Jeruzalem niet te verlaten, maar te wachten op de *'beloften des Vaders'*. Toen verzekerde Hij hen *'maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde'* (Handelingen 1: 4,8).

Na Jezus' hemelvaart brachten de discipelen veel tijd door met bidden. Harmonie en nederigheid verving de tweespalt en jaloezie, die veel van hun tijd met Jezus ontsierden. De discipelen waren bekeerd. Hun nauwe relatie met Christus en de resulterende eenheid, waren de noodzakelijke voorbereidingen voor de uitstorting van de Heilige Geest.

Zoals Jezus een bijzondere zalving ontving, om Hem geschikt te maken voor Zijn dienst (Handelingen 10: 38), zo ontvingen de discipelen de doop met de Heilige Geest (Handelingen 1: 5), om hen in staat te stellen getuigen te zijn. Het resultaat was verbazingwekkend. Op de dag dat zij de gaven van de Heilige Geest ontvingen, doopten zij *'omtrent drieduizend zielen'* (Handelingen 2: 41).

De gave van de Heilige Geest

Christus illustreerde de gaven van de Heilige Geest met een gelijkenis: *'Want [het is] gelijk een mens, die buiten 's lands reizende, zijn dienstknechten riep, en gaf hun zijn goederen over. En den ene gaf hij vijf talenten, en den anderen twee, en den derden een, een iegelijk naar zijn vermogen, en verreisde terstond'* (Matthéüs 25: 14-15).

De man die naar een ver land reisde stelt Christus voor, Die naar de hemel ging. Zijn eigen dienstknechten zijn Zijn volgelingen, die *'duur gekocht'* (1 Korinthe 6: 20) waren – *'door het dierbaar bloed van Christus'* (1 Petrus 1: 19). Christus heeft hen verlost voor de dienst en zij leefden *'niet meer voor zichzelf, maar voor Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is'* (2 Korinthe 5: 15).

Christus gaf aan elke dienstknecht goederen naar hun vaardigheden en *'elk zijn werk'* (Markus 13: 34). Samen met andere gaven en vaardigheden (zie hoofdstuk 20) vertegenwoordigen deze goederen de bijzondere gaven, meegedeeld door de Geest.¹

In een speciale betekenis gaf Christus deze geestelijke gaven aan Zijn gemeente op Pinksteren. Paulus zegt: *'Als Hij opgevaren is in de hoogte, ... en heeft den mensen gaven gegeven.'* *'Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven, naar de maat der gave van Christus'* (Efeze 4: 8,7). De Heilige Geest is het Middel, Die deze gaven *'delende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil'* (1 Korinthe 12: 11) de gemeente in staat stelt hun toegewezen werk te doen.

Het doel van de Geestelijke gaven

De Heilige Geest geeft een bijzondere vaardigheid aan een lid, om hem te helpen de gemeente haar Goddelijke roeping te doen vervullen.

Eenheid/harmonie binnen de gemeente. De gemeente van Korinthe had geen gebrek aan enig geestelijke gave (1 Korinthe 1: 4,7). Helaas kibbelden zij als kinderen welke gaven het belangrijkste waren.

Bezorgd over de verdeeldheid in hun gemeente, schreef Paulus naar de Korinthiërs over de aard van deze gaven en hoe ze moesten worden gebruikt. Geestelijke gaven, legde hij uit, zijn gaven van genade. Van Dezelfde Geest komt *'verscheidenheid der gaven' hetgeen leidt tot 'verscheidenheid der bediening' en 'verscheidenheid der werkingen'*. Maar Paulus benadrukt, dat het *'is dezelfde God, Die alles in allen werkt'* (1 Korinthe 12: 4-6).

De Geest verdeelt gaven aan iedere gelovige – voor stichting, of opbouwen, van de gemeente. De behoeften van het werk des HEEREN, bepalen hetgeen de Geest verdeelt en aan wie. Ze ontvangen niet allemaal dezelfde gaven. Paulus zegt, dat de Geest aan de ene wijsheid geeft, aan een ander kennis, aan een ander geloof, aan een ander de werkingen der krachten en een ander profetie en een ander menigerlei talen en een ander uitlegging der talen. *'Doch deze dingen alle werkt één en dezelfde Geest, delende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil'* (1 Korinthe 12: 11). Dankbaarheid voor de werking van een gave in de gemeente moet aan de Gever worden gericht en niet aan degene, die deze gave uitoefent. En omdat de gaven zijn gegeven voor de gemeente en niet individueel, mogen ontvangers deze gaven niet beschouwen als hun privé eigendom.

Omdat de Geest de gaven verdeelt naar Zijn goeddunken, mag geen enkele gave veracht of als onbelangrijk worden gezien. Geen enkel lid van de gemeente mag zich trots aanmatigen, vanwege een bepaalde aanstelling of functie, noch mag iemand zich minderwaardig voelen vanwege een toewijzing aan een nederige positie.

1. Een voorbeeld van handeling/activiteit. Paulus gebruikte het menselijk lichaam om de eenheid/harmonie te illustreren in de verschillende gaven. Het lichaam heeft vele onderdelen, die elk op een unieke manier bijdragen. *'Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft'* (1 Korinthe 12: 18).

Geen onderdeel van het lichaam kan tegen een ander zeggen *'ik heb u niet van node'*. Zij zijn allemaal afhankelijk van elkaar *'Ja veeleer, de leden, die ons dunken de zwakste des lichaams te zijn, die zijn nodig. En die ons dunken de minst eerlijke [leden] des lichaams te zijn, denzelven doen wij overvloediger eer aan; en onze onsierlijke [leden] hebben overvloediger versiering. Doch onze sierlijke hebben het niet van node; maar God heeft het lichaam [alzo] samengevoegd, gevende overvloediger eer aan hetgeen gebrek [aan dezelve] heeft;'* (1 Korinthe 12: 21-24).

Het falen van een orgaan zou het hele lichaam beïnvloeden. Wanneer het lichaam geen hersens heeft, zou de maag niet functioneren en wanneer het geen maag heeft zouden hersenen nutteloos zijn. Dus de gemeente zou lijden wanneer welk lid dan ook, het doet er niet toe hoe onbelangrijk, zou worden gemist. Bepaalde onderdelen van het lichaam, die structureel zwakker zijn, hebben bijzondere bescherming nodig. Iemand kan functioneren zonder hand of been, maar niet zonder lever, hart of longen. Normaal gesproken zijn onze handen en gezicht bloot, maar wij bedekken andere delen van het lichaam met kleren uit bescheidenheid of fatsoen. Verre van het minder waarderen van de mindere gaven, moeten wij ze met grotere zorg behandelen, omdat de gezondheid van de gemeente van hen afhangt.

God heeft de verdeling van de geestelijke gaven in de gemeente bedoeld *'opdat geen tweedracht in het lichaam zij'* en een geest van harmonie en afhankelijkheid voortbrengen, dus alle delen dienen dezelfde zorg te hebben. Wanneer één deel lijdt, lijdt elk deel mee; wanneer één deel geëerd wordt, verheugen alle delen zich. (zie 1 Korinthe 12: 25-26). Dus wanneer een gelovige lijdt, moet de hele gemeente ervan bewust worden gemaakt en moet het lijden meehelpen te verdragen. Alleen wanneer deze persoon herstelt, is de gezondheid van de gemeente veilig gesteld.

Na het bespreken van de waarde van elk van de gaven, noemde Paulus er een aantal op: *'En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeringen, menigerlei talen.'* (1 Korinthe 12: 28; zie ook Efeze 4: 11). Omdat geen lid alle gaven heeft,

bemoedigt hij allen om *'ijvert naar de beste gaven'* (vers 31), verwijzend naar die gaven die het nuttigst zijn voor de gemeente.²

2. Het onmisbare aspect. De gaven van de Heilige Geest, zijn op zich echter niet voldoende. Er is *'een weg, die nog uitnemender is'* (vers 31). Terwijl de gaven van de Geest zullen verdwijnen bij de wederkomst van Christus, zullen de vruchten van de Geest eeuwig blijven. Het bestaat uit de eeuwige deugd van liefde en de vrede, goedheid en gerechtigheid, die liefde met zich meebrengt (zie Galaten 5: 22-23; Efeze 5: 9). Terwijl profetie, talen en kennis zullen verdwijnen, zullen geloof, hoop en liefde blijven bestaan. En *'de meeste van deze is de liefde'* (1 Korinthe 13: 13).³

Deze liefde (agapè Grieks) die God geeft, is een zelfopofferende en gevende liefde (1 Korinthe 13: 4-8). Het is de hogere vorm van liefde, dat iets van waarde erkent in de persoon of het object dat geliefd is; liefde die gebaseerd is op beginsel, niet op emotie; liefde die groeit uit respect voor de bewonderenswaardige kwaliteiten van het object.⁴ Gaven waarbij liefde ontbreekt, veroorzaken verwarring en verdeeldheid in de gemeente. Deze nog *'uitnemender'* weg, is daarom voor iedereen met geestelijke gaven, om ook deze totaal onzelfzuchtige liefde te bezitten. *'Jaagt de liefde na, en ijvert om de geestelijke gaven'* (1 Korinthe 14: 1).

Leven tot Gods heerlijkheid. Paulus sprak in zijn brief aan de Romeinen ook over geestelijke gaven. Hij riep iedere gelovige op, om te leven tot Gods heerlijkheid (Romeinen 11: 36-12: 2). Opnieuw gebruikte Paulus de onderdelen van het lichaam om de verscheidenheid en toch eenheid te illustreren, hetwelk de gelovigen karakteriseert die verenigd zijn in de gemeente (vers 3-6). Door te erkennen dat beide, geloof en de geestelijke gaven hun oorsprong in Gods genade hebben, blijven de gelovigen nederig. Hoe meer gaven aan een gelovige worden gegeven, des te groter is zijn geestelijke invloed, des te groter zou zijn afhankelijkheid aan God moeten zijn.

In dit hoofdstuk somt Paulus de volgende gaven op: profetie (geïnspireerde uitspraken, verkondiging), geestelijk ambt (bediening), onderwijzen, vermaning (bemoedigen) geven (delen), leiderschap en genade (mededogen). Net als in 1 Korinthe 12, eindigt hij zijn onderhandelingen met het grootste grondbeginsel van het christendom – liefde (vers 9).

Petrus presenteerde het onderwerp van geestelijke gaven, tegen de achtergrond van de nabijheid van het einde van alle dingen (1 Petrus 4: 7). De urgentie van het uur dat de gelovigen de gaven moeten gebruiken. Hij zegt: *'Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, [alzo] bediene hij dezelve aan de anderen, als goede uitdelers der menigerlei genade Gods.'* (vers 10). Zoals Paulus, leerde Petrus dat deze gaven niet voor zelfverheerlijking gegeven zijn, maar *'opdat God in allen geprezen worde'* (vers 11). Ook hij associeerde liefde met de gaven (vers 8).

De groei van de gemeente. In Paulus' derde en laatste verhandeling over geestelijke gaven, dringt hij er bij de gelovigen op aan *'dat gij wandelt waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt; Met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, verdragende elkander in liefde; U benaastigende te behouden de enigheid des Geestes door den band des vredes.'* (Efeze 4: 1-3).

Geestelijke gaven dragen bij tot het bevorderen van een eenheid, die ervoor zorgt dat de gemeente groeit. Iedere gelovige heeft *'genade'* ontvangen *'naar de maat der gave van Christus'* (vers 7).

Christus Zelf *'heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars; Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;'* (vers 11-13). Degenen die geestelijke gaven hebben ontvangen, moeten in het bijzonder de gelovigen dienen, om hen op te leiden voor de aard van

bediening volgens hun gaven. Dit bouwt de gemeente op tot de volwassenheid die het volledige niveau van Christus bereikt.

Deze bedieningen verhogen de geestelijke stabiliteit en versterken de verdediging van de gemeente tegen valse doctrines, opdat gelovigen *'niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen; Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, [namelijk] Christus;'* (vers 14-15).

Tenslotte, in Christus, brengen geestelijke gaven zowel de eenheid als het succes/bloei van de gemeente teweeg. *'Uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een iegelijk deel in [zijn] maat, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouw in de liefde.'* (vers 16). Opdat de gemeente de groei zal kunnen ervaren, hetwelk Gods voornemen is, moet ieder lid de gaven van genade die Hij aanbiedt, gebruiken.

Als gevolg hiervan ervaart de gemeente een tweevoudige groei – een groei in het aantal leden en een toename van individuele gaven. Nogmaals, liefde is een deel van deze roeping, want de gemeente kan deze opbouw en groei alleen realiseren als ze deze gaven in liefde gebruikt.

De uitwerking van geestelijke gaven

Een gemeenschappelijke bediening. De Schrift ondersteunt niet de opvatting dat de geestelijkheid zou moeten dienen, terwijl de leken alleen de banken opwarmen en wachten om te worden gevoed. Zowel voorgangers/herders als de leken vormen de gemeente, *'een volk Gode ten eigendom'* (1 Petrus 2: 9 NBG). Samen zijn ze verantwoordelijk voor het welzijn van de gemeente en haar groei. Zij worden opgeroepen samen te werken, een ieder naar zijn of haar bijzondere, door Christus gegeven, gaven. De verschillen in de gaven zorgen voor een gevarieerde bediening of dienst, allen verenigd in hun getuigenis, om het Koninkrijk van God uit te breiden en de wereld voor te bereiden om hun Heiland te ontmoeten (Matthéüs 28: 18-20; Openbaring 14: 6-12).

De rol van de geestelijkheid. De leer van de geestelijke gaven plaatst de verantwoordelijkheid voor de opleiding van de gemeente op de schouders van de voorgangers. God heeft apostelen, profeten, evangelisten, voorgangers en leraren aangesteld, om Zijn volk toe te rusten voor de bediening. *'Voorgangers moeten niet het werk doen wat de gemeente behoort te doen, aldus zichzelf afmatten en voorkomen dat anderen hun plicht vervullen. Zij moeten de leden leren, hoe zij in de gemeente kunnen werken en in de gemeenschap.'*⁵

De voorganger die niet de gaven van onderwijs heeft ontvangen, behoort niet bij de pastorale bediening, maar bij een ander deel van Gods werk.⁶ Het succes van Gods plan voor de gemeente hangt af, van de gewilligheid en de bekwaamheid van haar voorgangers, teneinde de leden op te leiden, de hun door God gegeven gaven te gebruiken.

Gaven en opdracht. God geeft geestelijke gaven ten bate van het gehele lichaam, niet alleen een enkeling die deze ontvangt. En net zoals de ontvanger de gaven niet voor zichzelf ontvangt, ontvangt de gemeente niet het totaal aan gaven voor zichzelf. God begunstigt de kerkgemeenschap met gaven, teneinde deze voor te bereiden om de opdracht in de wereld te vervullen, die Hij haar geeft toegewezen.

Geestelijke gaven zijn geen beloning voor een goed gedaan werk, het zijn de hulpmiddelen om het werk goed te doen. De Heilige Geest geeft meestal gaven, die verenigbaar zijn met de natuurlijke gaven van de persoon, hoewel natuurlijke gaven alleen geen geestelijke gaven zijn. Er is een wedergeboorte nodig, om de persoon te activeren/versterken met de Geest. Wij moeten wedergeboren zijn om begunstigd te kunnen worden met geestelijke gaven.

Eenheid in verscheidenheid, geen uniformiteit. Sommige christenen proberen ieder andere gelovige te maken zoals zichzelf. Dit is een menselijk plan, niet van God. Dat de gemeente verenigd blijft, ondanks de diversiteit van de geestelijke gaven, wijst op de aanvullende aard van de gaven. Het geeft aan, dat de groei van Gods gemeente afhankelijk is van iedere gelovige. Het is Gods plan, dat alle gaven, bedieningen en werkzaamheden in de gemeente samenvloeien, in het werk van het voortbouwen op het fundament, die door de kerkgeschiedenis is gelegd. In Jezus Christus, de belangrijkste Hoeksteen, *'het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den HEERE'* (Efeze 2: 21).

Getuigenis – het doel van de gaven. Gelovigen ontvangen een diversiteit aan gaven, een aanwijzing dat ieder een persoonlijke bediening heeft. Maar toch moet elke gelovige in staat zijn te getuigen van zijn/haar geloof, overtuigingen delen en anderen vertellen, wat God gedaan heeft in zijn/haar leven. Het doel waarvoor God iedere gave geeft, ongeacht wat het is, is om zijn bezitter in staat te stellen te getuigen.

Het falen om geestelijke gaven te gebruiken. Gelovigen die weigeren hun geestelijke gaven te gebruiken, zullen niet alleen merken dat hun gaven teloorgaan, maar ook dat zij hun eeuwig leven in gevaar brengen. In liefdevolle zorg waarschuwde Jezus plechtig, dat de dienaar die zijn talent niet gebruikte niets minder dan een *'boze en luie dienstknecht'* was, die de eeuwige beloning verspeelde (Matthéüs 25: 26-30).⁷ De ontrouwe dienstknecht gaf vrijelijk toe, dat zijn falen opzettelijk en met voorbedachte rade was gedaan. 'Op de laatste grote dag des oordeels, zullen degenen die maar wat deden, kansen ontweken en verantwoordelijkheden opzij schoven, door de grote Rechter worden gerangschikt bij de boosdoeners.'⁸

Geestelijke gaven ontdekken. Leden die succesvol betrokken zijn in de gemeentelijke opdracht moeten hun gaven begrijpen. De gaven functioneren als een kompas, die de bezitter richting dienstbaarheid leiden en de vreugde van een overvloedig leven (Johannes 10: 10). In de mate dat wij ervoor kiezen (of simpelweg verwaarlozen), onze gaven niet herkennen, ontwikkelen en uitoefenen, bevindt de gemeente zich op een lager niveau dan het zou kunnen zijn.⁹

Het proces van het ontdekken van onze Geestelijke gaven,¹⁰ moet worden gekenmerkt door het volgende:

Geestelijke voorbereiding. De apostelen baden ernstig voor geschiktheid, om woorden te spreken die zondaren naar Christus zouden leiden. Zij zetten hun onenigheid en verlangen naar de oppermacht, welke tussen hen stond, opzij. Belijdenis van zonden en berouw, bracht hen in een hechtere gemeenschap met Christus. Degenen die Christus nu aannemen, hebben een soortgelijke ervaring nodig, in de voorbereiding van de doop met de Heilige Geest.

De doop met de Heilige Geest is geen eenmalige gebeurtenis; wij kunnen het dagelijks ervaren.¹¹ Wij moeten bij de HEERE smeken om die doop, omdat het de gemeente kracht geeft om te getuigen en het Evangelie te verkondigen. Om dit te doen moeten wij voortdurend ons leven overgeven aan God, volledig in Christus blijven en Hem vragen om wijsheid, teneinde onze gaven te ontdekken (Jakobus 1: 5).

De Schrift bestuderen. Onze biddende studie van hetgeen het Nieuwe Testament over Geestelijke gaven leert, stelt de Heilige Geest in staat, indruk te maken op onze geest, met de specifieke opdracht die Hij voor ons heeft. Het is belangrijk dat wij geloven, dat God ons tenminste één gave gegeven heeft om te gebruiken in Zijn dienst.

Openheid voor de begeleiding van de Voorzienigheid. Wij moeten de Heilige Geest niet gebruiken, maar de Heilige Geest moet ons gebruiken, want het is God, Die in Zijn volk *'beide het*

willen en het werken' werkt *'naar Zijn welbehagen'* (Filippenzen 2: 13). Het is een voorrecht om gewillig te werken, in welke dienst dan ook, welke Gods Voorzienigheid voorstelt. Wij moeten God de mogelijkheid geven, om door anderen te werken, onze hulp te vragen. Dus wij moeten klaar staan om te reageren op de behoeften van de gemeente, wanneer zij zich voordoen. Wij moeten niet bang zijn nieuwe dingen te proberen, maar wij moeten ons ook vrij voelen om diegene, die onze hulp vragen, te informeren over onze talenten en ervaringen.

Bevestiging van het lichaam. Omdat God deze gaven geeft om Zijn gemeente op te bouwen, mogen wij verwachten dat de uiteindelijke bevestiging van onze gaven, voortkomt uit het oordeel van het lichaam van Christus en niet uit onze eigen gevoelens. Vaak is het moeilijker om de eigen gaven te herkennen dan die van anderen. Niet alleen moeten wij bereid zijn te luisteren, naar hetgeen anderen te vertellen hebben over onze gaven, maar het is belangrijk dat wij Gods gaven in anderen herkennen en bevestigen.

Niets is meer bewogen en bevredigender dan te weten, dat wij de positie, opdracht of dienstbaarheid, welke de Voorzienigheid ons heeft opgedragen, innemen. Welk een zegen is de onze, om de speciale gave die Christus ons gegeven heeft door de Heilige Geest, voor Zijn dienst aan te wenden. Christus verlangt ernaar Zijn gaven van genade te delen. Wij kunnen nu Zijn uitnodiging aannemen en ontdekken wat Zijn gaven kunnen doen, in een met de Heilige Geest vervuld leven!

Referenties

1. Zie E.G. White, LLA blz. 198-199; COL p. 327-328; Wij kunnen niet altijd het bovennatuurlijke, de geërfde en de verworven vaardigheden onderscheiden. In degenen die onder de leiding staan van de Heilige Geest lijken deze vaardigheden samen te gaan.
2. Zie Richard Hammill, 'Spiritual Gifts in the Church Today,' Ministry, Juli 1982, p.15-16.
3. In de ruimste zin is liefde een gave van God, omdat alle goede gaven van Hem afkomstig zijn (Johannes 1:17). Het is de vrucht van de Geest (Galaten 5:22), maar geen geestelijke gave in de zin dat de Heilige Geest het geeft aan sommige gelovigen en niet aan iedereen. Iedereen moet 'liefde najagen' (1 Korinthe 14:1).
4. SDA Bible commentary, rev. ed., vol.6 p.778.
5. E.G. White, 'Appeals for Our Missions' in *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists* (Basel, Switzerland: Imprimerie Polyglotte, 1886), p. 291. Zie Rex D. Edwards, *A New Frontier—Every Believer a Minister* [Mountain View, CA: Pacific Press, 1979], pp. 58-73).
6. Zie J. David Newman, 'Seminar in Spiritual Gifts,' Unpublished MS, p. 3.
7. Over de ernst van deze toestand, zie E.G. White, 'Home Discipline,' *Review and Herald*, June 13, 1882, p. [1].
8. *SDA Bible Commentary*, rev. ed., vol. 5, p. 511.
9. Don Jacobsen, 'What Spiritual Gifts Mean to Me,' *Adventist Review*, Dec. 25, 1986, p. 12.
10. See Roy C. Naden, *Discovering Your Spiritual Gifts* (Berrien Springs, MI.: Institute of Church Ministry, 1982); Mark A. Finley, *The Way to Adventist Church Growth* (Siloam Springs, AR: Concerned Communications, 1982); C. Peter Wagner, *Your Spiritual Gifts Can Help Your Church Grow* (Glendale, CA.: Regal Books, 1979).
11. E.G. White, *Acts of the Apostles*, p. 50; White, *Counsels to Parents, Teachers and Students* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1943), p. 131.